

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. MED MAŠO V STOŽICAH

Janez Pavel II. nas je »potrdil v veri«

Pred 25 leti, maja 1996, nas je obiskal papež, papež, ki nas je imel »rad«

Devetdeseta leta so bila Slovencem posebej naklonjena. Po dolgih desetletjih diktature smo si izborili demokracijo, hitro zatem pa še lastno državo. Po nekaj letih, maja 1996, smo doživeli še obisk najvišjega predstavnika Katoliške cerkve, papeža Janeza Pavla II. – slovanskega papeža.

K nam je prispel z letalom na brniško letališče v petek, 17. maja. Z letališča se je odpeljal na Brezje k Mariji Pomagaj, od tam

pa v slovensko prestolnico in v ljubljansko stolnico.

Sobota, 18. maja, se je začela s podoknico v nadškofjskem dvorcu in voščilom otrok ob papeževem 76. rojstnem dnevu. Sledila je maša na hipodromu v Stožicah, ki se je udeležilo okrog 105.000 vernikov, prisotnih je bilo 50 škofov, 450 duhovnikov in 1.000 ministrantov. Po maši se je obisk nadaljeval v Zavodu sv. Stanislava. Popoldne je sledila maša na letališču pri Postojni s 70.000 mladimi iz

Slovenije in sosednjih držav ter s 4.000 pevci.

V nedeljo, 19. maja, je papež obiskal mariborsko škofijo. Mašo je imel blizu dvorca Bečna, udeležilo se je okrog 100.000 ljudi. Po maši je obiskal mariborsko stolnico in molil na Slomškovem grobu. V Vatikan se je vrnil z mariborskega letališča.

Geslo obiska je bilo: »Oče, potrdi nas v veri.«

22. maja je imel papež v Vatikanu pri splošni avdienci govor o obisku v Sloveniji. Med

drugim je dejal: »Z gotovostjo lahko povemo, da je razvoj slovenske kulture tesno povezan s krščanstvom, začeni prav z jezikom, prisotnim v pisnih dokumentih iz 10. stoletja, ki vsebujejo katehetska in pridigarska besedila. Krščanstvo je prišlo v Slovenijo iz Rima, zato v slovenski kulturi zahodna sestavina prevladuje pred vzhodno. To potrjujejo tesne vezi, ki obstajajo od samih začetkov procesa oblikovanja cerkvenega in kulturnega življenja z navedenimi središči v Ogleju in Salzburgu. Med mojim obiskom sem vse

to še posebej naglasil, posebno še med srečanjem s kulturniki in znanstveniki v Mariboru. Slovenska kultura je stara kultura, ki je tako na znanstvenem kot na področju ljudskih izročil očitno zaznamovana z zahodnim značajem. To se je jasno pokazalo v bogoslužnih slavljih; in je nadalje zelo močno prišlo do izraza med nepozabnim srečanjem z mladimi v Postojni. Mladi, dediči te kulture, so poklicani, da jo izročijo rodovom tretjega tisočletja.«

IVO ŽAJDELA

ivo.zajdela@druzina.si

STOŽICE: TUDI NAJMLAJŠA JE V NARODNI NOŠI.

BREZJE: PAPEŽ JE ZATOPLJEN V MOLITEV PRED MARIJO POMAGAJ, KRALJICO SLOVENCEV.

LJUBLJANA, MNOŽICA NA TROMOSTOVJU POZDRAVLJA PAPEŽA OB PRIHODU.

VELIČASTNI OLTAR, VELIČASTNO VZDUŠJE, VELIČASTNO BOGOSLUŽJE

Ljubljana – Bog blagoslovi Slovenijo

PAPEŽEV PRVI POZDRAV NA BRNIKU

DOBRODOŠLI, SVETIOČE

MORJE BELO-RUMENIH ŠALOV POZDRAVLJA PRIJATELJA.

Postojna – Papež 'ma vas

PAPEŽEV GOSTITELJ JE BIL ŠKOF METOD PIRIH.

POSTOJNA, MINISTRANTI: SVETIOČE, TUDI MISMO TU!

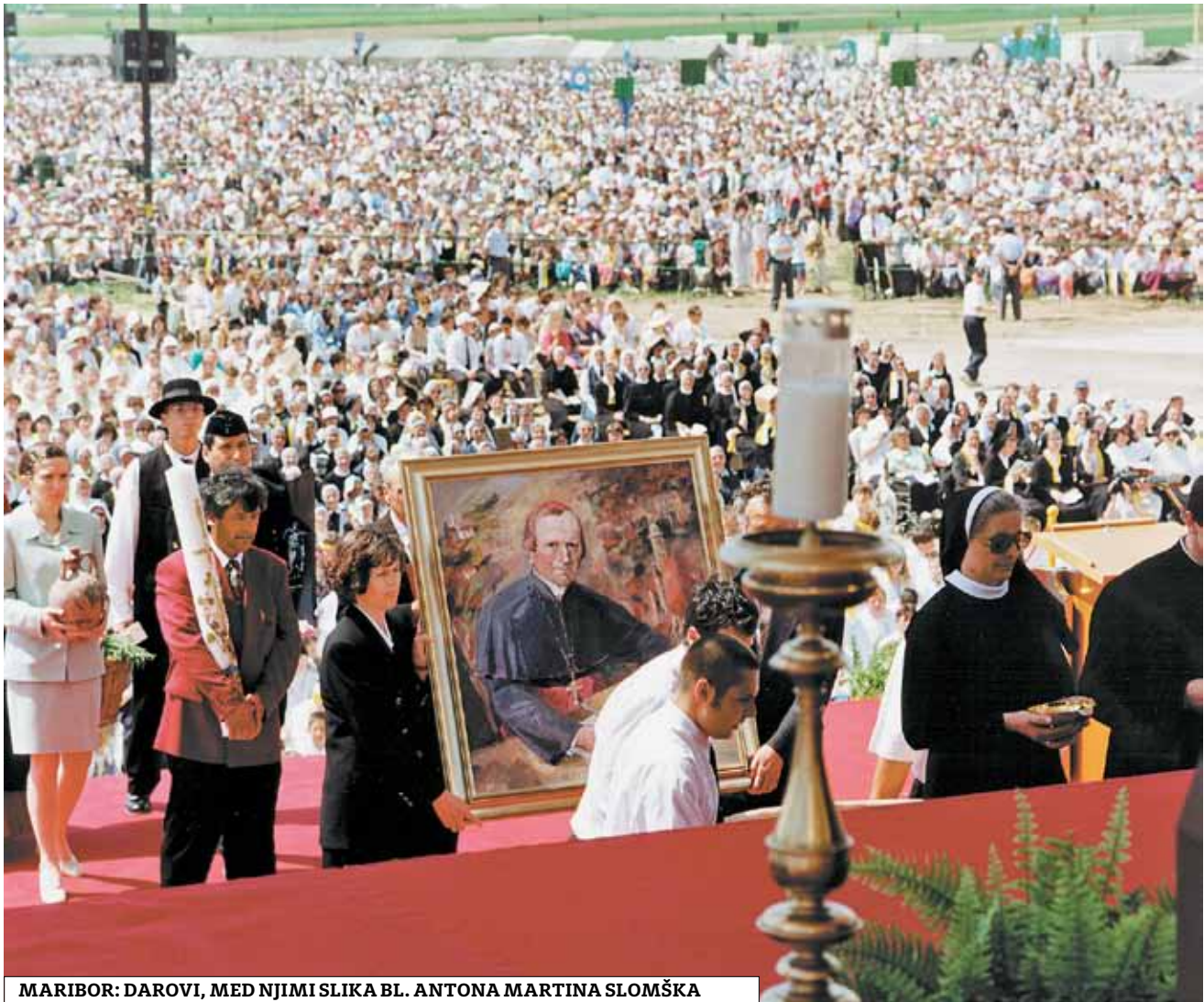

DRUŽINA JE V TEH DNEH POSTALA DNEVNIK.

rad

VSE NAJBOLJŠE ZA 76. ROJSTNIDAN!

MARIBOR: DAROVI, MED NJIMI SLIKA BL. ANTONA MARTINA SLOMŠKA

Maribor – Išcite svetost v vsakdanjem življenju

POČITEK MLADIH, KI SO PRIŠLI S SREČANJA V POSTOJNI.

SVETI OČE, HVALA!

Bog blagoslovi predrago Slovenijo

Kaj je sv. papež Janez Pavel II. pred 25 leti povedal Slovencem na prvem obisku v Sloveniji?

Ob srebrnem jubileju obiska papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji smo izbrali nekaj odlomkov iz nagovorov, ki jih je imel pri mašah in raznih srečanjih. Besede svetega očeta so aktualne še danes. Posebej tiste, ki bodrijo Slovence na poti ustvarjanja družbe medsebojnega spoštovanja in sodelovanja. Krščansko občestvo pa lahko iz njih črpa moč za notranjo utrjevanje v veri in oznanjevanje veselega sporočila o odrešenju navzven.

Dosledno evangeljsko pričevanje

Iz govora duhovnikom, redovnikom in redovnicam v ljubljanski stolnici

Prednostna naloga nove evangelizacije zato zahteva take duhovnike, ki bodo »do korenin in celostno prežeti s Kristusovo skrivnostjo in sposobni uresničevati nov slog pastoralnega življenja, ki ga označuje globoka povezanost s papežem, s škofi in med seboj, pa tudi rodovitno sodelovanje z laiki, ob spoštovanju in pospeševanju različnih vlog, karizem in služb znotraj cerkvene skupnosti«.

Obračam pa se tudi na vas, dragi redovniki in redovnice, ki ste v Cerkvi poklicani, da globlje živite »spremenjeno« življenje, s tem da izpovedujete evangeljske svete. Vaša poklicanost vam nalaga, da iščete Božje kraljestvo z osebnim posvečevanjem in velikodušno sodelujete za poživitev krščanstva v vašem okolju. To vam bo uspelo toliko, kolikor boste znali postaviti evharistijo v središče svojega življenja, tako da bo vaša molitev postala kakor dihanje vašega vsakdanjega dela. Vaša popolna podaritev, ki se krepí v nenehnem pogovoru z Gospodom, vam bo pomagala, da ne boste podlegli »duhu časa«.

Gojite globoko predanost Mariji, Devici, Materi in Kraljici Slovenije, na katero se vi obračate s tako lepim imenom »Marija Pomagaj«. Mar ni v vaši deželi prav vam, dragi redovniki in redovnice, zaupana skrb za največje Marijine božje poti, med katerimi so zelo znane Brezje, Ptujška Gora in Sveta Gora? Kot varuhi in pospeševalci marijanske pobožnosti, ki zavzema pomembno mesto v krščanski duhovnosti, bodite živ zgled tistih kreposti, ki žarijo v Gospodovi Materi. Ona vam bo pokazala pot, ki vodi h Kristusu.

Dragi duhovniki in posvečene osebe, družba pričakuje od vas nenehno duhovno pomoč in potrebuje vaše dosledno evangeljsko pričevanje. Pristopite k vsem ljudem z velikodušnim in odprtim srcem. Z dobroto in odločnostjo privedite svoje brate, da bodo v polnosti zaživali svojo poklicanost otrok edinega nebeškega Očeta, ki hoče, da bi se vsi zveličali.

Slovensko krščansko ljudstvo, poj Bogu z veseljem!

Iz pridige svetega očeta v Stožicah

Dragi bratje in sestre, ko smo že skoraj na pragu tretjega krščanskega tisočletja, si tudi Cerkev, ki je v vaši deželi, z vso nujnostjo zadaja nalogo, da se

glede na zahtevo po novi evangelizaciji povrne k izvirom. Med vas sem prišel, da bi vas potrdil v tej zavzetosti za spreobrnjenje k evangeliju in za pristno duhovno obnovo.

Danes sem tukaj med slovenskim ljudstvom v Ljubljani, v »beli Ljubljani«, kot romar in glasnik evangelija. »Oče, potrdi nas v veri« je vodilna misel, ki ste jo izbrali za ta obisk. In prav to želim tudi izvršiti: potrditi vas v veri vaših očetov in vas opogumiti, da se na poti v tretje tisočletje oklenete evangelija.

Gospod je obljubil, da bo svojo Cerkev zgradil na Petru, to je na »skali«, ki dobiva svojo trdnost od Jezusa Kristusa, »drugega temelja namreč nihče ne more položiti« (1 Kor 3,11). On je vogel-

TISTI, KI GRADIJO SVET BREZ BOGA, GA LAHKO GRADIJO SAMO PROTI ČLOVEKU

ni kamen, ki so ga zidarji zavrgli (prim. Mt 21,42). Naše stoletje je močno izkusilo, kaj pomeni graditi na pesku ideologij, ki prezirajo Boga. In mar se ni naše stoletje prav zaradi tega okopalo v krvi nedolžnih in mučencev? Tisti, ki gradijo svet brez Boga, ga lahko gradijo samo proti človeku, proti njegovemu pravemu uresničenju in sreči.

Bodite ponosni, da ste del Cerkve

Tako je sveti oče v Postojni govoril mladim

Vesel sem, da z vami praznujem svoj šestinsedemdeseti rojstni dan.

Rojstni dan in dan krsta nas spominjata na dar življenja in na mladost vere, ki jo Bog nenehno obnavlja. Zato se veselim, ker lahko danes z vami razmišljam o tem, kar je najbolj značilno za mladost, namreč o smislu življenja in o poklicanosti.

Hoditi za Kristusom pomeni verovati vanj in sprejeti njegov nauk. Verovati, da je on pot, resnica in življenje.

Dragi mladi prijatelji! Kakšen je vaš odnos do Kristusa? Pred vami ne stoji v vidni podobi, kot se je prikazal tistega dne pred apostolom Tomažem. Toda tudi danes vam na neki način kaže rane na svojem poveljčanem telesu v bridkem pričevanju tistih, ki so v teku stoletij verovali vanj in se iz ljubezni do njega razdajali v službi bratom za ceno lastnih žrtev, včasih tudi junaških. Glejte: pred vašimi očmi stoji toliko Kristusovih pričevalcev! Gre za množice krščanskih žena in mož, tudi iz vašega ljudstva, ki so dali življenje zanj.

Danes bi vam rad ponovil: Blagor vam, mladi, če morete

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. GOVORI V STOŽICAH./ARHIV DRUŽINE

verovati, ne da bi videli ali se dotaknili; če vas je pritegnila zgolj lepota in resnica evangelija, za katerega pričajo sveti.

Blagor vam, če bo zaupanje v Božjo ljubezen močnejše od skepticizma in predsodkov; če boste zmogli z njim premagati razočaranja in sleherno skušnjava malodušja in obupa.

Blagor vam, mladi, če boste dovolj pogumni, da se ne boste izogibali srečanjem z Jezusom, ampak da boste pripravljeni srečati se z njim v zvestobi, v usmiljenju, v odpuščanju in v žrtvi, sprejeti z ljubeznijo.

Blagor vam, če se vaš pogled ne bo zaustavil zgolj na površju stvari in oseb, ampak bo znal prodreti dogodkom v srce; če boste znali prek vidnega in otipljivega razbirati bistveno, ki je vedno skrito in zastrto, da bi ga potem mogli svobodno podariti in sprejeti. Blagor vam!

Dragi prijatelji, še enkrat hvala za vašo dobrodošlico. Korajža velja! Hodite v veri, upanju in ljubezni! Odprite sebe in vse vaše bivanje navdihom Svetega Duha, in pustite, da vas On popelje na odprto morje tretjega tisočletja.

Papež 'ma vas rad.

Svetost je sila, ki spreminja svet

Iz govora svetega očeta med slovesno mašo na mariborskem letališču

Vsak človek je poklican k svetosti, poklican, da oblikuje človeštvo, ki ga prenavlja Božja slava. Vernik pa je v moči krsta

KRISTJANI SO POKLICANI, DA Z LASTNIM SVETIM ŽIVLJENJEM POSTANEJO LUČ ZA DRUGE NA POTEH SVETA.

postavljen za pričevalca tistega nadnaravnega upanja, ki je opora na človekovem romanju po zemlji, tako pogosto zaznamovanem s preizkušnjami in trpljenjem. Na drugem vatican-skem koncilu je Cerkev jasno povedala, da »so vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu ali položaja, poklicani k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni. Kristjani so poklicani, da z lastnim svetim življenjem postanejo luč za druge na poteh sveta.«

Naša doba je videti prej čas izrednih znanstvenih in tehnoloških odkritij kot pa doba svetnikov. Toda če človek s pomočjo notranjega priličenja Kristusu sebe duhovno ne izoblikuje, ostanejo naposled vsi njegovi dosežki brez pomena in morejo postati celo nevarni. Prav zato, ker ljudje danes tako iščejo svojo polno uresničitve, so svetniki še toliko bolj potrebni. Naš čas zahteva zrele osebnosti, sposobne, da potem, ko so doumele vrednoto svetosti, skušajo le-to uresničiti v vsakdanjem življenju.

Če dobro pogledamo, razodeva današnja družba globoko

potrebo po svetnikih, po osebah, ki nam zaradi svoje tesne povezanosti z Bogom morejo na neki način pomagati, da začutimo njegovo navzočnost, in nam posredovati njegove odgovore. Na žalost ni malo mladih in odraslih, ki si narobe razlagajo to potrebo in se predajajo mikom okultnega ali pa se obračajo k zvezdam, da bi našli znamenja o lastni usodi. Vraževnost in magija privlačita nemalo oseb, ki iščejo takojšnje in preproste odgovore na zapletene probleme bivanja.

V Sloveniji, kakor tudi drugod po svetu, poteka oster spopad med »kulturo smrti« in »kulturo življenja«. Kristjani so poklicani, da na tem izredno občutljivem in nevarnem področju s pričevanjem žive in dejavne vere dajo začutiti svojo prodorno in učinkovito prisotnost.

V novo Evropo z bogato kulturo

Iz nagovora svetega očeta predstavnikom kulture, znanosti in umetnosti

Sedanje ozračje tesnobe in nezaupanja v smisel življenja ter očitna zbežanost evropske kulture nam narekuje, da si ustvarimo nov pogled na razmerje med krščanstvom in kulturo, med vero in razumom. Obnovljeni dialog med kulturo in krščanstvom bo koristil obema, predvsem pa človeku, željnemu bolj pristnega in bolj polnega življenja.

Danes človekova poglavitna skušnjava ni več v tem, da bi vse temeljeval na svojem razumu, temveč da bi se sploh odpovedal iskanju kakršnih koli temeljev in se utrujen in razočaran prepustil nevarnim tokovom skepse.

V tem kontekstu globoke kulturne krize se med mnogimi znanstveniki ponovno uveljavlja prepričanje, da se znanost in vera ne moreta več ignorirati, da je med njima potrebno graditi most.

Zato pozivam vas, nosilci velikih odgovornosti v javnem življenju: ne ugašajte plamena vere v mladih rodovih; vzgajajte jih k zaveznanosti tistim vrednotam, ki jih bodo mogle obvarovati pred skepticizmom, sebičnostjo, nasiljem in mamili. Vam, misleci, znanstveniki, umetniki, ki ste svoj čas odločilno pripomogli k uveljavljanju človekovih pravic v vaši deželi, vam kličem: bodite vselej budni, da ne bo nobena od njih kakor koli ogrožena. Bodite posebej pogumni zaščitniki pravice izpovedovanja vere v javnem in zasebnem življenju.

Cerkev nima drugih ambicij kot to, da človeku oznanja odrešenje v Jezusu Kristusu. Ne bojte se Kristusa! Ne bojte se Cerkve, saj je na strani tistih, ki jim je pri srcu človekovo dostojanstvo in njegova resnična svoboda. Cerkev je bila in bo tudi v prihodnje zvesti varuh vašega zgodovinskega spomina in najbolj plemenitih izročil slovenskega naroda.

K. S.

> ANKETA

»Bodite vselej enotno in složno ljudstvo«

Spomini na nepozaben obisk nepozabnega papeža v majskem »svetem slovenskem tridnevju« pred 25 leti

V teh majskih dneh mineva četrto stoletje, odkar je Slovenijo prvič obiskal sveti papež Janez Pavel II. Srečanja z njim so tisočem Slovencem ostala v nepozabnem spominu; mnoge smo v Družini že zapisali ob minulih obletnicah, skoraj sto jih je zbranih tudi v knjigi *Nepozabni papež* (založba Družina, 2014). Kateri sadovi papeževega obiska pa zorijo še danes, smo vprašali sedem ljudi, ki so srečanja v Ljubljani, Postojni in Mariboru spremljali povsem od blizu.

»Dnevi v sončni zor odeti«

Jože Zadavec, novinar in urednik pri Družini

Ni ravno siva davnina, kamor seže mi spomin. Vem pa, da je bilo to takrat, ko nas je še premetavala omama, ker se je uredničil slovenski tisočletni sen o novodobni Karantani. V rosno mlado državo Slovenijo z vsemi njenimi pradednimi častmi je iz osrčja krščanstva prinesel blagoslov in pozdrav vstajenjskega jutra sam Kristusov namestnik sveti papež Janez Pavel II. V srčni ganjenosti smo njegovo tridnevno bivanje maja 1996 z nadihom bogoslužja imenovali »sveto tridnevje«. Ne najdem ustreznih besed, s katerimi bi se dotaknil srečanj Slovenije v tistih svetostnih dnevih. Zame je bilo toliko bolj osrečujoče, ker sem junija leta 1979 spremljal »njegovo svetost« na »devetdnevnic« romarskega maratona po njegovi ljubljani domovini, pa potem na Koroškem pri Gospe Sveti, od blizu sem potem sledil njegovim romarskim stopinjam še pri Mariji Bistrici in v Zagrebu, na monoštrski ravnici, na Tržaškem in še kje. Toda nikjer se me žar blagovesti »njegove svetosti« in sij nebeškega obzorja duha ni tako močno dotaknil kot v Sloveniji v »svetem tridnevju«: z dušo in srcem, z vsem, kar sem plemenitega premogel, sem čutil s papežem sv. Janezom Pavlom II. To so bili »dnevi v sončni zor odeti« z neizbrisnimi srčnimi željami Kristusovega namestnika: »Bog blagoslovi predrago Slovenijo.« Z blagovestjo iz osrčja vesoljne Cerkve: »Svetost je sila, ki spreminja svet!« Z oporoko slovenskemu narodu: »Ostani-

te trdno ukoreninjeni v svoji tisočletni zvestobi Kristusu in Cerkvi!« Ali bi brez blagoslova »svetega tridnevja« Slovenija bila še tista moja dežela, kot jo Slovenke in Slovenci nosimo v srcu od Brižinskih spomenikov do naših dni? Pa odmislimo vse tiste, ki ji za vsako ceno in vsemu navkljub hočejo bilje peti. Sveti papež Janez Pavel II. je mojo deželo potrdil in orosil z blagoslovom, ki ji ne bo odvzet, pa če popokajo vsi šivi tega sveta. Vivat, crescat, floreat. Z njo in zanjo naj živi in se razcveta tudi Družina!

Iz zakristije v javnost

Andrej Šter, takratni minister za notranje zadeve

Petindvajset let mineva, odkar nas je v Sloveniji obiskal papež sv. Janez Pavel II. Takrat smo lahko preživeli tri čudovite majske dni v njegovi bližini, tri dni nas je nagovarjal v slovenskem jeziku. Obisk je potekal pod geslom Oče, potrdi nas v veri.

Je danes v nas ostalo kaj od te »potrditve v veri«? Smo sprejeli v življenje njegov navdihujoči vzklík: Korajža velja? Mladi, ki so s papežem ob njegovem rojstnem dnevu navdušeno rajali v Postojni, imajo danes svoje družine, precej fantom je ime Janez Pavel.

Občasno nas na papežev obisk spomni pogled na eno od prizorišč obiska, na spominski križ ob primorski avtocesti, pod Pohorjem ali na vrtu Škofovih zavodov. O tem včasih obujamo spomine s katero od veroučnih skupin ali ob kakem farnem žegnjanju. Ampak potrditve v veri ne bomo našli v takih manifestativnih dogodkih. Potrditev

v veri je podobna svobodi. Ne dobimo je enkrat za vselej, pač pa jo moramo uresničevati in v njej rasti vsak trenutek svojega življenja.

Osebo vidim kot pomemben rezultat obiska to, da smo verniki od takrat dalje – bolj ali manj uspešno – odšli iz zakristij v javnost. Vodstvo slovenske Cerkve je dokazalo, da zmore zgledno pripraviti tudi najzahtevnejše protokolarne dogodke in lahko ponudi urejeno informacijo splošni javnosti. Laiki smo lahko zasedli mesto v družbi brez pomislekov (in brez izgovorov!) o tem, da nečesa ne smemo. In tu je odgovor na to, ali smo zares sprejeli potrditev v veri. Smo jo tudi za danes?

Očetovih besed ne moreš in ne smeš pozabiti

Franci Trstenjak, urednik Radia Ognjišče

»Vse se nam vrača v spomin, vsa srečanja, vse besede, vsi upi ...« (Jože Zadavec). Le kdo bi mogel pozabiti na blagoslovljeno »slovensko tridnevje«. Za Radio Ognjišče je bil papežev obisk še prav posebej izziv in čudovita priložnost. Čeprav smo bili stari komaj leto in pol, smo z neverjetnim pogumom in zavzetostjo medijsko pokrivali vse dogodke, ustvarjali dobesedno 24-urni program v živo, za prizorišče na mariborskem letališču pa celo pripravili štiri ure in pol programa z voditelji, pevci, ansambli in zbori ter vse tudi neposredno prenašali v našem programu. V mojem spominu živijo mnoge besede, ki jih je izrekel sv. papež Janez Pavel II., in rad jih citiram ob posebnih priložnostih v mašnih nagovorih. Kar nam je papež govoril, nam je govoril kot oče, in očetovih besed ne moreš in ne smeš pozabiti. Tako naj bi bilo. A kaj, ko ljudje hote ali nehote tudi hitro pozabljam. Ker smo v letu, ko praznujemo 30. obletnico osamosvojitve, se mi zdijo izredno pomembne besede, ki jih je papež izrekel ob slovesu in smo nanje krepko pozabili, saj se sicer ne bi v naši

družbi dogajalo to, kar se dogaja. Namesto da bi bili povezani, solidarni in spoštljivi, niti breme koronavirusa nas ne more enotiti, smo razklani in sovražno nastrojeni. Kaj nam je papež naročil? »Bodite vselej enotno in složno ljudstvo, družina, sestavljena iz mnogih družin, med katerimi vladata ljubezen in medsebojna pomoč.«

Obisk, ki traja še danes

Manica Ferenc, Tiskovni urad SSK

Obisk papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji je zelo zaznamoval moje življenje. Pol leta pred obiskom je bil pri Družini ustanovljen Tiskovni urad Slovenske škofovske konference. V uradu sem bila prva zaposlena in po obisku sem ostala. S papežem sem se v živo srečala drugi dan njegovega obiska, v soboto zjutraj, ko je praznoval rojstni dan. To je bilo nepozabno jutro, vtisnjeno v srce, spomin. Še danes vem, kje sem stala. Na dvorišču nadškofijskega dvorca se nas je zbrala manjša skupina, skupaj z otroškim zborom smo mu zapeli *Danes je dan, ki ga dal je Gospod*. Z nadškofom Šuštarjem sta nas poslušala na vrhu stopnišča, nato je prišel papež po stopnicah med nas na dvorišče. Rokovali in pogovarjali smo se z njim. Bilo je, kot da je med nami naš oče, dedek, slovanska duša pač. Ves ostali del obiska sem bila v tiskovnem središču v Cankarjevem domu. Kljub temu sem bila tesno vpeta v vse dogodke, o katerih je poročalo več kot 700 novinarjev, ki so se pred in po vsakem dogodku vračali v tiskovno središče. Vedno znova smo jih zasuli z vprašanji o njihovih vtisih in jim zagotovili vse potrebne dodatne informacije.

V obisk in pripravo papeževega obiska v Sloveniji so bili vključeni tudi številni slovenski umetniki: od likovnikov s potreti papeža, svetnikov in slovenske zgodovine, upodobljene na vratih ljubljanske stolnice, do arhitektov, ki so pripravili bogoslužne prostore na vseh

treh krajih srečanja. Šest od njih je svoja dela: nastanek logotipa obiska, poštne znamke, posebej izdelanih stolov za papeža, oblikovno zasnovano evharističnega prostora ... razstavilo v Galeriji Družina. S to razstavo se je začela galerijska dejavnost, ki traja še danes. Janez Pavel II., hvala, da si nas potrdil v veri, mnoge tudi utrdil.

Katoličani smo se ob obisku znebili strahu

Primož Krečič, član organizacijskega odbora za srečanje v Postojni

Na srečanje v Postojni so prišli mladi iz mladinskih skupin in župnij iz vse Slovenije. Marijino delo je sodelovalo pri koreografiji, tudi druga gibanja so bila zelo dejavna. Vključili so se pevci iz slovenske glasbene estrade, s pevskimi zbori, ki smo jih zbrali po vsej Primorski, smo želeli izraziti svojo hvaležnost za njegova prizadevanja za našo državno samostojnost. Pelo je okrog dva tisoč pevcev mešanih zborov ter skoraj tisoč petsto pevcev iz otroških in mladinskih zborov. Bil je mladinski orkester iz Kopra. Zelo veličastno se je slišalo. Posebno dogajanje se je zgodilo ob Mežkovi pesmi Jeruzalem, še posebej je prišlo do izraza mahanje z rumeno-belimi rutkami, papež pa je s svojim znanjem slovanskih jezikov izrekel tiste posebne besede: Papež 'ma vas rad.

Mislím, da je eno bistvenih sporočil, ki jih je dal prvi papežev obisk, to, da je vera bistveni

ARHIV DRUŽINE

> KOMENTAR

BOŠTJAN DEBEVEC

bostjan.debevec@druzina.si

Svet na dlani?

Na nedeljo pred binkoštnim praznikom v Cerkvi obeležujemo svetovni dan sredstev družbenega obveščanja. Poseben praznik je to tudi za Družino, saj je te dni vstopila v 70. leto svojega izhajanja. Ko zremo na prehojeno pot in usmerjamo pogled proti novim ciljem, smo hvaležni za vašo zvestobo, obenem pa vas tako kot dolej vabimo, da slovenski katoliški tednik sooblikujete s svojimi prispevki in predlogi ter da ostajate povezani z nami.

Papež Frančišek se v letošnji poslanici z naslovom *Pridi in poglej* (Jn 1,46) sprašuje, kaj je pristna človeška komunikacija. Besede so v prvi vrsti namenjene medijskim delavcem, toda že od prvih misli naprej postane jasno, da papež, kot je v njegovi navadi, »cilja« veliko širše.

Medijski delavci stojimo pred zahtevno nalogo. Digitalna tehnologija omogoča prenos informacij v realnem času, svetovni splet daje občutek, da imamo svet na dlani. Toda velika količina in hitrost informacij še ne pomeni, da smo s tem avtomatično bližje tudi resnici o življenju ljudi.

Papež opozarja pred tem, da bi mediji postali le še ponavljavci vnaprej pripravljenih, »foteljskih«, samozadostnih informacij, ki nastajajo v pisarnah velikih agencij, »ne da bi odšli na cesto, ne da bi obrabili podplate čevljev, ne da bi se srečali z ljudmi .../ Če se ne odpremo srečanju, ostajamo zunanji gledalci, kljub tehnološkim novostim, ki nas lahko postavijo pred povečano resničnost, v katero se zdi, da smo potopljene.«

»Pametna« tehnologija na dlan prinese svet, odnese pa (lahko) konkretnega človeka. Bi se morali digitalnemu svetu zato odpovedati?

Nikakor ne. Tako kot vedno in povsod drugod smo tudi na tem področju pred vprašanjem lastne odgovornosti. Kaj hitro bi lahko krivdo prevzeli na »orodje« samo. Digitalna tehnologija, pravi papež, nam odpira vrata v svet, nam daje možnost, da pravočasno dobimo informacije iz prve roke, pomaga pri nesrečah. »To je čudovito orodje, ob katerem smo vsi odgovorni, tako uporabniki kot porabniki. Potencialno vsi lahko postanemo priče dogodkov, ki bi jih tradicionalni mediji spregledali, damo svoj družbeni prispevek in razkrijemo več zgodb, tudi pozitivnih.« Kritično zavedanje nevarnosti lažnih novic, banalne narcisizma in prirejanja dejstev nas ne sme pripeljati k »demoniziranju orodja, ampak k večji sposobnosti razločevanja in k bolj zrelemu čutu odgovornosti tako za širjenje kot za sprejemanje vsebin«.

Lahko bi dejali, da je danes na neki način vsak človek lahko medijski delavec, komunikator, fotograf, snemalec ... Vam, bralci, in nam, ustvarjalcem Družine, nove tehnologije odpirajo nove možnosti ne le prenosu in branja, poslušanja, gledanja vsebin, pač pa tudi navezovanja stikov in gradnje občestva. Za kristjane je to velika priložnost, da tudi prek tega »orodja« sledimo navdihom Svetega Duha in pričujemo za Kristusa. Naj nas On, kot je pred 25 leti papež Janez Pavel II. dejal mladim v Postojni, »popelje na odprto morje tretjega tisočletja« – na odprto morje žive, pristne komunikacije.

del življenja in prinaša upanje. To je bilo pomembno po toliko desetletjih negativnega pristopa do vere v javnosti in do vsega, kar je z njo povezano. Sveti oče je izpostavil zlasti vero kot osebni odnos zaupanja in prijateljstva z Bogom ter z ljudmi. To je želel povedati sveti oče s svojo karizmo, čeprav sem prepričan, da je bil ta dogodek izmoljen in podarjen po toliko žrtvah, ki so jih ljudje prenesli v preteklih letih. Zato se je tudi ta izkušnja globoko zapisala v srca ljudi.

Če so še pred prihodom svetega očeta v časopisih pisali, da prihajajo nad Slovenijo črni oblaki, smo se prav po tem obisku slovenski katoliki v veliki meri znebili strahu, ki je bil povezan s prejšnjo diktaturo. Če smo bili v demokraciji, smo morali zaživeti bolj svobodno. Papež je spregovoril prav o svobodi. Seveda ne tisti, ki je svoboda za razpuščenost in neodgovornost, ampak o svobodi, s katero se odločimo za odnose in stvari, ki so vredne.

Pokazali smo krščansko kulturo

Albina Rebolj, pevka pri tisočglavem zboru v Stožicah

Tisti majski dnevi pred četrto stoletja so bili čudoviti za vso Slovenijo. Že priprave so bile posebne, spomnim se tudi čisto zunanjih, na primer, kako so bile vse ceste, po katerih se je v Ljubljano pripeljal papež, na novo asfaltirane, pa kako so bile ulice in dvorišča ob cestah počiščena. Zares praznično

ozračje. Najbolj pa mi je v spominu ostalo sodelovanje pri maši, kot pevka pri zboru Anton Foerster sem bila del tisoččlanskega zbora v Stožicah. Že nekaj dni pred dogodkom smo imeli na prizorišču vajo, ob koncu je stopil k mikrofonu dr. Edo Škulj in rekel: Ali je mogoče, da bi prišli v soboto vsi v belih blazah in srajcah? To je bilo dovolj, da smo prišli tako napravljeni in tisoč pevcev na kupu je valovilo v belem. Pevci smo bili na prizorišču med prvimi, arhitekt Jože Marinko je za zbor mojstrsko zasnoval stopnice tako, da smo imeli prav vsi dovolj prostora in nismo bili utesnjeni. S stopnic sem opazovala prihajanje in nato tudi odhajanje dvestotisočglave množice – tako umirjeno, brez vpitja, brez prerivanja, na prizorišču dostojanstvena množica ... Še danes se spominjam svoje misli ob tem: To je naša krščanska kultura! Tako zelo drugačna kot na primer na nogometnih stadionih.

Naš Foersterjev dirigent prof. Jože Trošt je dirigiral zboru in pihalnemu orkestru. Sestavil je program, ki ga večina zborov pogosto izvaja: Tomčevo mašo na čast Cirilu in Metodu ter velikonočne in Marijine pesmi. Mislim, da je bila edina pesem, ki smo se jo vsi zbori naučili na novo, pesem *Tisoč let je že minilo*, ki jo je na besedilo Rože Gantar prav za to priložnost zložil Damijan Močnik. Dirigent Trošt je spet pokazal, da je mojster obvladovanja velikih pevskih množic – čeprav smo ga pevci gledali od zelo daleč, smo ga do podrobnosti razumeli. Ob spominu na ta veličastni dan se spomnim sreče, sreče v sebi in okoli sebe.

Naš Peter se je rodil dva tedna po blagoslovu

Lojze Čemažar, umetnik

Tedanji umetnostno-gradbeni svet ljubljanske nadškofije me je povabil k sodelovanju. Zaupana mi je bila izvedba duhovniškega spominskega darila za svetega očeta. V sliki na lesu, katere ovalni in ravni robovi določajo izvirno obliko križa, je upodobljena Jezusova daritev. Poleg Odrešenika sta na sliki še Marija in učenec ter evangelist Janez. Med slovesno mašo v Stožicah je papež, kot je običaj ob takih priložnostih, sprejel simbolna darila, tako sem tudi jaz skupaj s tedaj sedemletno Lucijo pristopil k svetemu očetu. Sprejel nas je z zanj značilno očetovsko naklonjenostjo. S podobe je polglasno prebral napis: »Žena, glej tvoj Sin!« in »Sin, glej tvoja mati!« (Jn 19,26-27). Za trenutek je k sebi stisnil malo Lucijo in nam podaril rožne vence. Med obhajilom sem skupaj z ženo Marinko iz njegovih rok prejel Kristusovo telo. Marinka se tega daru s hvaležnostjo spominja, ker je bila tedaj v zadnjem mesecu nosečnosti in je tako blagoslov svetega očeta prejel tudi najin peti otrok Peter, ki se je rodil dobra dva tedna zatem; Peter bo letos prejel mašniško posvečenje. Kot družina se v molitvi z zaupanjem radi obračamo k sv. Janezu Pavlu II. Želim si, da ne bi prezrli tega nam naklonjenega znamenja Božje dobrote za več upanja v zdajšnjem negotovem času. Se mar ne uresničujejo besede, ki nam jih je svetnik sam, ko je bil med nami, položil na srce: *Svetost premaga svet?*

Zbrala **KSENJA HOČEVAR**
ksenja.hocevar@druzina.si

VELIKA KOLIČINA
IN HITROST
INFORMACIJ ŠE NE
POMENI, DA SMO S
TEM AVTOMATIČNO
BLIŽJE TUDI RESNICI
O ŽIVLJENJU
LJUDI.